

למקום זה לשלט על ישראל ולהחריב את בית המקדש, ומשום שנתנה להם רשות לשלט, [כתוב על אלה אני בוכה, סוד הדבר - זה צד הממאה שנתנה להם רשות לשלט] אני בוכה, זו רוח הקדש שנקראת אני.

ואם תאמר, הרי כתוב (דברים כח) אלה דברי הברית - כף זה בודאי, שכל אלה לא מתקיימים אלא מתוך אלה ששם כל הקללות שרויות, כמו שבארנו שהוא ארור, ולכן הקדים ואמר אלה, שעומד למי שעובר על דברי הברית.

אלה המצות אשר צוה ה' (ויקרא כח), משום שכל מצוה של התורה לטהר את האדם, ולא יסטה מדרך זו, וישמר משם ויפרד מהם. ואם תאמר, (בראשית ו) אלה תולדות נח - כף הוא ודאי, שהרי יצא חם, שהוא אבי כנען, וכתוב (שם ט) ארור כנען, והוא סוד זה של אלה.

ויבן (וכל אלה התור פסלת הזקב, ועל זה כתוב מי אלה, ישראל באשר עשו את העגל) כתוב ויאמרו אלה אלהיך ישראל, וכל אלה התור פסלת הזקב. אהרן הקריב זהב שהוא צד שלו שכלול הוא בחזק האש, והכל אחד, וצד זה זהב ואש. [להניב] רוח טמאה שנמצאת תמיד במדבר, מצאה מקום באותו זמן להחזיק בו.

ומה שהיו ישראל טהורים מאותה זממה ראשונה שהטיל בעולם, שגם מות לעולם, כשעמדו על הר סיני, אחר כף חזרו, וגם להם כמו מקדם לטמא אותם ולהתחזק עליהם, וגם להם מות ולכל העולם לדורותיהם אחריהם. זהו שכתוב (תהלים פג) אני אמרתי אלהים

לאתר דא לשלטא על ישראל, ולחרבא בי מקדשא, ובגין דאתייהיב לון רשו לשלטא, (מ"א בתיב, (איכה א) על אלה אני בוכה, רוא דמלה דא סמרא דמסאבא דאתייהיב לון רשו לשלטא) אני בוכה, דא רוח קדשא דאקרי אני.

ואי תימא, הא בתיב, (דברים כח) אלה דברי הברית. הכי הוא ודאי, דכל אלין לא מתקיימי, אלא מגו אלה, דתמן כל לווטין שריין, כמה דאוקימנא דאיהו ארור. ובגין דא אקדים ואמר אלה, דקיימא למאן דעבר דברי הברית.

אלה המצות אשר צוה ה', (ויקרא כח) בגין דכל פקודא דאורייתא לאתדפא בר נש, ולא יסטי מאורחא דא, ויסתמר מתמן, ויתפרש מנייהו. ואי תימא (בראשית ו) אלה תולדות נח. הכי הוא ודאי, דהא נפק חם, דאיהו אבי כנען, וכתוב, (בראשית ט) ארור כנען ואיהו רצא דא דאלה.

ועל דא (מ"א כל הני התובא סוספיתא דדחבא, ועל דא בתיב מי אלה, ישראל כד עבדון עגלא) בתיב ויאמרו אלה אלהיך ישראל, וכל הני התובא סוספיתא דדחבא. אהרן קריב דהבא, דאיהו סטרא דיליה, דכליל איהו בתוקפא דאשא, וכלא חד, וסטרא דא דהבא ואשא. (ד"א ל"ג לאתתקפא) רוח מסאבא, דאשתפח תדיר במדברא, אשפח אתר ביהו זמנא, לאתקפא ביה.

ומה דהו ישראל דכין מההוא זממא קדמאה דאטיל בעלמא, דגרים מותא לעלמא, כד קמו על טורא דסיני, לבתר אהדרו, וגרים לו כמלקדמין, לסאבא לון, ולאשתקפא עלייהו. וגרים לון מותא, ולכל עלמא, דלריהון בתרייהו. הדא הוא דכתיב, (תהלים פב)